

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **Y. Z.**, narozený dne X
t.č. v X
X
zastoupeného JUDr. Annou Pavlíkovou, advokátkou
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2025, č. j. KRPA-33460-13/ČJ-2025-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze od žalovaného dne 7. 2. 2025 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že zajištění je nezákonné a příslušná skutková podstata § 124 odst. 1 písm. b) nebyla naplněna. Žalobce totiž uvedl pravdivé údaje o své totožnosti a o svém místě pobytu, což doložil výpisem z katastru nemovitostí, neuvedl, že by neměl v úmyslu v případě svého vyhoštění území ČR opustit, ani takový úmysl není zjevný z jeho jednání. Odůvodnění žalovaného je pak neurčité, žalovaný neuvedl, v čem konkrétně spatřuje naplnění dané skutkové podstaty. Jen to, že žalobce na území pobýval neoprávněně nebo že si zde vytvořil rodinné vazby, nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu správního vyhoštění nepředstavuje. Žalovaný jednal v rozporu se zákonem, s judikaturou i s vlastní praxí. Poukázal na to, že se jednalo o první neoprávněný pobyt na území, žalobce se dostavil dobrovolně, měl platný cestovní doklad, nic nezatajil, nemařil správní vyhoštění, žalovaný takové cizince běžně nezajišťuje. Pouhý neoprávněný pobyt k naplnění skutkové podstaty dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepostačuje, jinak by mohli být zajištěni všichni neoprávněně pobývající cizinci, u žalobce byl neoprávněný pobyt jediným důvodem pro zajištění. Jednání žalobce hrozbu maření správního vyhoštění nepředstavuje. Ani při svém výsledku žalobce neuvedl, že nebude správní vyhoštění respektovat a nevycestuje, žalovaný se ho na to ostatně ani neptal. Z ničeho tedy nelze dovozovat, že by žalobce uložené správní vyhoštění mařil.
3. Ve druhém žalobním bodě namítal, že žalobci bylo možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, žalovaný nedostatečně a nesprávně odůvodnil nemožnost jejich uložení, rozhodnutí je vnitřně rozporné. Ani ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření nelze argumentovat pouze neoprávněným pobytem, v opačném případě by vůbec nebylo možné takové opatření uložit, neboť každý zajišťovaný cizinec z podstaty věci pobývá na území neoprávněně. Závěr žalovaného je tak nesmyslný.
4. Žalobce splnil podmínky pro uložení opatření dle § 123b písm. a) a d) zákona o pobytu cizinců, neboť zde má adresu pobytu a stabilní zázemí (bydlení u přítelkyně již 5 měsíců), což doložil. Žalovaný si toto místo pobytu mohl jednoduše ověřit, což neučinil, opět argumentoval pouze neoprávněným pobytem žalobce. Žalovaný rovněž vytýkal žalobci, že nemá nikde hlášenou adresu, to však mezi zákonnými podmínkami pro tato opatření není, žalovaný si je dotváří tak, aby příslušná opatření nebylo možné uložit.
5. K možnosti složení finanční záruky namítal, že při výsledku částku 50 000 Kč příkladmo zmínil sám vyslychající, rovněž však uvedl, že podmínky finanční záruky vlastně nejdou splnit, letenky jsou dražší, následně v rozhodnutí uvedl, že tato částka není dostačující, aniž by však sdělil, jaká částka by dostatečná byla. Žalovaný rovněž výši záruky spojuje s protiprávním jednáním žalobce, takové kritérium však zákon nestanoví. Žalovaný tak nedal žalobci ani jeho přítelkyni reálnou šanci tuto záruku složit, neuvedl, jakou částku by považoval za dostatečnou, ani na jaký účet by bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

možné jí složit. Toto paušální odmítnutí je v rozporu se zákonem i s návratovou směrnicí, žalovaný nabídky žalobce dezinterpretuje.

6. Ohledně opatření dle § 123b písm. c) se žalovaný již jen opakuje, v rozporu s obsahem výpovědi žalobce dovozuje, že žalobce nechce vycestovat do domovského státu a chce zde setrvat se svou přítelkyní. Přitom se ho však ani nedotázal, zda bude správní vyhoštění respektovat. Užití mírnějších opatření není vyloučeno ani v případě závažnějších důvodů dle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, natož v případě dle § 124 odst. 1 písm. b). Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) pak v usnesení č.j. 5 Azs 20/2016-38 uvedl příklady situací, které jsou vhodné k uložení alternativ k zajištění. Žalovaný tak měl vzít v potaz, že žalobce má v ČR zázemí, žije s přítelkyní a vychová s ní její dceru a měl zvláštní opatření uložit. V případě žalobce pak nešlo o opakované porušování právních předpisů, ale o první a jediné porušení, a to jeho neoprávněný pobyt na území ČR.
7. Ve třetím a čtvrtém žalobním bodě uvedl, že žalovaný neprokázal, že lze naplnit účel zajištění, tj. správní vyhoštění žalobce, zejména s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života žalobce a překážky ve vycestování (§ 179 zákona o pobytu cizinců). Poukazoval na to, že zajištění samotné není přiměřené s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce.
8. Žalovaný se zásahem do rodinného života žalobce řádně nezabýval, od počátku jej zlehčoval, aniž by své domněnky o nedostatečné trvalosti a účelovosti vztahu nějak odůvodnil, vyslyšající policista zlehčoval i předložené rodinné fotografie. Žalobce v žalobě uplatnil též námitky k protokolaci, kdy mu nebylo umožněno řádně vyličit, jaké má problémy v domovském státě. Žalovaný k němu přistupoval paušalizovaně a exemplárně, a to jen proto, že se už setkal s jiným podobným případem.
9. Namítal, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobce doložil dlouhodobý a pevný vztah s občankou EU, chtějí se vzít, žalobce se stará i o dceru přítelkyně, podmínkou pro aplikaci tohoto ustanovení není, aby manželství již bylo uzavřeno. To ostatně není možné, neboť k uzavření manželství je nutné mít potvrzení o oprávněnosti pobytu v ČR. Žalovaný pak nepřihlédl k navrženým důkazům, tj. návrhu na výslech přítelkyně a k fotografiím. Nesouhlasil ani s argumentací týkající se budování vztahu v době jeho neoprávněného pobytu, k takovému vztahu je při posuzování přiměřenosti rovněž třeba přihlížet a nikoli to paušálně odmítnout.
10. Měl za to, že vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, žalobce je rodinným příslušníkem občana EU tj. jeho přítelkyně a potažmo i její dcery, takového lze vyhostit jen z taxativně stanovených důvodů dle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kam však nespadá neoprávněný pobyt (nejde o narušení veřejného pořádku, bezpečnosti nebo zdraví). Žalovaný tak nesprávně posoudil možnost vyhoštění žalobce, a to i s ohledem na požadavky směrnice 2004/38/ES.
11. Pokud jde o situaci v zemi původu a existenci překážek ve vycestování, žalobce zmínil žalovanému strach z uvěznění, ze špatného zacházení a z mučení ze strany policie pro dlouhodobou nepřítomnost v Alžírsku, nenastoupení vojenské služby a odmítání pravidel muslimské víry. Dále zmínil svou příslušnost k národnosti X, která je v Alžírsku perzekuována pro své snahy o autonomii, toto však nebylo přeloženo ani

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zaprotokolováno (je však součástí záznamu o výsledku). Žalovaný tak byl povinen opatřit si závazné stanovisko k možnosti vycestování dle § 120a zákona o pobytu cizinců, stačí, pokud žalobce uvedené skutečnosti tvrdil, neměl povinnost a ani nemohl je dokládat. Žalovaný tyto překážky vypořádal pouze povrchně a paušálně.

12. Namítal, že zajištění samotné je rozporné s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a s čl. 3 a 12 Úmluvy o právech dítěte, překážkou je přítelkyně žalobce, měl být zohledněn i nejlepší zájem dítěte (dcery přítelkyně), čímž se žalovaný vůbec nezabýval, názor nezletilého dítěte měl být rovněž zjištěn, poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19 a I. ÚS 4503/12.
13. V pátém žalobním bodě namítal, že odůvodnění délky zajištění je zcela nesrozumitelné a nedostatečné. A to zejména s ohledem na nesmyslné odkazy na komunikaci se státem Vietnam, dále není uvedeno, jaké konkrétní kroky bude třeba učinit. Žalovaný se nezabýval ani tím, zda je vůbec reálné v době zajištění vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s ohledem na rodinný život žalobce a překážky ve vycestování.
14. K důkazu navrhl protokol o výsledku, rodinné fotografie, kopie občanského průkazu přítelkyně, výpis z katastru nemovitostí, návrh na přijetí zvláštních opatření ze dne 27. 1. 2025, žádost o informace ze dne 28. 1. 2025, to vše je součástí správního spisu. Dále navrhl čestné prohlášení přítelkyně ze dne 31. 1. 2025 a audiozáznam z výsledku žalobce.
15. Pokud jde o jednání, pokud by měl soud za to, že rozhodnutí je možné zrušit již na podkladě této žaloby, spisu a doložených důkazů, žalobce jednání ve věci nežadá. Pokud by měl soud za to, že k rozhodnutí ve věci je jednání nezbytné, tedy že bude třeba provést či doplnit navržené důkazy, nechť soud jednání nařídí v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
16. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalovanému byla uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, s žalobcem bylo dne 27. 1. 2025 zahájeno řízení o správním vyhoštění pod č.j. KRPA-33460-11/ČJ-2025-000022, a to dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečné pro naplnění cíle řízení, kterým je realizace správního vyhoštění.
18. Shrnuje, že žalobce se dne 27. 1. 2025 dostavil na OCP k řešení svého pobytu, byl ztotožněn dle cestovního dokladu, ale nebylo nalezeno žádné oprávnění k pobytu. Z Alžírsko vycestoval dne 2. 5. 2023 s cestovním dokladem a ruským turistickým vízem, dne 3. 5. 2023 přicestoval do Moskvy, po 10 dnech odjel taxíkem do Běloruska jako čtyřčlenná skupina z Alžírsko, poté společně cestovali přes lesy do Polska přes GPS v telefonu, v Polsku si zajistili převaděče a ten je odvezl do Německa, odtud žalobce odcestoval do Francie, kde pobýval od 1. 6. 2023 do února 2024, poté vycestoval 5. 2. 2024 do ČR, od svého příjezdu nepodnikl žádné kroky k legalizaci svého pobytu, dostavil se až po 11 měsících, čímž však nemůže zhojit skutečnost, že se minimálně od června 2023 svévolně pohyboval po státech EU, ač k tomu nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

oprávněn. Podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tím byly naplněny.

19. Měl za to, že vztah žalobce s přítelkyní není rodinným vztahem ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jednání žalobce představuje dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti a veřejný zájem na jeho vyhoštění převažuje nad ochranou jeho soukromého života.
20. Poukázal na strany 4-6 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně definoval, proč nebylo přistoupeno k mírnějším opatřením, volba mírnějších opatření, než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a není důvodná obava, že se bude vyhýbat jeho případnému výkonu. Pokud je zde důvodná obava, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, což nejčastěji bude vyplývat z dosavadního jednání cizince, nelze podle § 123b odst. 3 zvláštní opatření uložit a přistoupí se přímo k jeho zajištění. Žalovaný po zhodnocení dosavadního chování žalobce, který pobýval na území ČR nelegálně, bez povolení k pobytu, shledal v jeho případě důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohl mírnější prostředky použít. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 20/2016-38.
21. Délka zajištění 30 dnů je přiměřená, stanovená s ohledem na předpokládanou složitost správního vyhoštění, žalovaný popsal též konkrétní kroky. Uvedení Vietnamu bylo pouze překlepem, což nemá vliv na zákonnost.
22. V případě žalobce existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, chování žalobce je závažné a negativně zasahuje do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu a jeho zajištění dle zákona o pobytu cizinců bylo dne 4. 2. 2025 ukončeno.
23. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

24. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 27. 1. 2025 se na OCP dobrovolně dostavil cizinec k řešení svého pobytu, a to s právní zástupkyní, jednalo se o žalobce, který byl ztotožněn ze svého cestovního pasu, je státním příslušníkem Alžírsko, nebylo nalezeno žádné platné oprávnění k pobytu. V písemném prohlášení ze dne 27. 1. 2025 žalobce uvedl, že se v ČR dlouhodobě zdržuje u své přítelkyně H. V. v jejím domě v X, uvedl konkrétní adresu, jsou spolu v partnerském vztahu skoro rok, několik měsíců spolu žijí, žalobce s ní vychovává i její nezletilou dceru M. S. (dále jen „nezletilá“) ve věku X let, navrhl přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování s tím, že by se zdržoval na dané adrese a hlásil se policii, přítelkyně je případně připravena za něj složit finanční záruku. K tomu doložil společné fotografie, výpis z katastru nemovitostí a kopii občanského průkazu přítelkyně. Žalobce byl zajištěn dle zákona o policii.
25. S žalobcem bylo dne 27. 1. 2025 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, a to na základě toho, že na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
26. Žalobce při výsledku účastníka správního řízení dne 27. 1. 2025, který se konal za účasti jeho právní zástupkyně, správnímu orgánu sdělil, že žádá tlumočníka z jazyka arabského, který mu byl poskytnut, žalobce uvedl, že mu plně rozumí a souhlasí s jeho Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tlumočením. Dále sdělil, že z Alžírsko vycestoval dne 2. 5. 2023 s cestovním dokladem a ruským turistickým vízem, dne 3. 5. 2023 přicestoval do Moskvy, po 10 dnech odjel taxíkem do Běloruska jako čtyřčlenná skupina z Alžírsko, poté společně cestovali přes lesy do Polska přes GPS v telefonu, v Polsku si zajistili převaděče a ten je odvezl do Německa, odtud odcestoval do Francie, kde pobýval od 1. 6. 2023 do února 2024 a pracoval tam jako kurýr, poté vycestoval 5. 2. 2024 do ČR za kamarády a bylo mu doporučeno, že je to tu dobré pro život a je zde bezpečno. Je zdravý, v ČR nic nevlastní, nepracoval tu, peníze mu zasílají kamarádi a stará se o něj přítelkyně, je si vědom toho, že v ČR pobývá nelegálně, z vlasti odjel, protože nevěří v žádnou víru a byl v konfliktu s rodinou a s ostatními lidmi. Na dotaz, zda disponuje finančními prostředky na další pobyt a vycestování, uvedl, že nedisponuje. Na dotaz k možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že bydlí u své přítelkyně, je schopen oznámit změnu adresy a zdržovat se tam pro případ pobytové kontroly, mohl by složit 20 000 Kč, peníze by složila přítelkyně a jeho kamarádi, může se zdržovat na místě určeném policií a hlásit se v době stanovené; právní zástupkyně v závěru doplnila, že přítelkyně je ochotna složit finanční záruku např. ve výši 50 000 Kč a zaručit se za žalobce, že bude dodržovat všechny podmínky. Žalobce dále uvedl, že je svobodný, bezdětný, s přítelkyní se poznal v dubnu 2024, začali spolu bydlet 1. 9. 2024 v rodinném domě, kde přítelkyně vlastní byt, ona pracuje v X na skladě. Žalobce v ČR žádné příbuzné nemá, ve Francii má strýce, na území ČR nemá k nikomu vyživovací povinnost ani žádnou osobu v péči, ukončení jeho pobytu na území ČR by bylo nepřiměřené ve vztahu k jeho přítelkyni, plánují spolu svatbu, žalobce bydlí s přítelkyní a s její dcerou z předešlého vztahu, kterou žalobce též miluje, jinak žalobce k ČR nemá žádné vazby, nic tu nepáchal. V Alžírsku byl naposled v roce 2023, může se tam vrátit k sestře, v zemi původu mu nic závažného nehrozí, s vládou problémy nemá, jen s rodinou a ostatními lidmi, protože není muslim, byl by ohrožen, pokud by tam pil na veřejnosti alkohol, dále mu hrozí vězení, protože vycestoval a nenastoupil povinnou vojenskou službu, překážkou ve vycestování je mu přítelkyně a její dcera, jako adresu pro doručování uvedl adresu u přítelkyně. Závěrem nechtěl nic změnit ani doplnit, protokol podepsal jako správný a úplný, stejně tak učinila jeho právní zástupkyně.

27. Napadeným rozhodnutím ze dne 9. 1. 2025 bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Blíže se soud obsahem napadeného rozhodnutí bude zabývat v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek. Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 27. 1. 2025 a jeho právní zástupkyni dne 29. 1. 2025.
28. Žalobce dne 28. 1. 2025 podal žádost o mezinárodní ochranu, rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 31. 1. 2025 byl žalobce zajištěn podle zákona o azylu do 17. 5. 2025 a zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců bylo dne 4. 2. 2025 ukončeno.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné. Žalobce ústní jednání požadoval pouze pro případ, že by soud považoval za Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nezbytné provést či doplnit navržené důkazy; soud však důvody k provádění navržených důkazů neshledal, což odůvodní níže.

30. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou, Lichtenštejnským knížectvím, Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
32. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
33. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval výkladem podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Zajištění cizince je přípustné jen za podmínek definovaných zákonem o pobytu cizinců, směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), a především ústavním pořádkem České republiky spolu s mezinárodními smlouvami v oblasti lidských práv, jimiž je Česká republika vázána. Lze k němu přistoupit pouze tehdy, není-li možno využít mírnější účinná opatření, a musí sledovat vymezený účel, jímž je zabránění nepovolenému vstupu cizího státního příslušníka na území a realizace jeho vyhoštění či vydání, především v případech existence nebezpečí, že cizinec bude správní vyhoštění mařit nebo jinak ztěžovat (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, dále rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, či ze dne 24. 2. 2022, č. j. 2 Asz 235/2021-54; z judikatury Evropského soudu pro lidská práva poté např. rozsudky ze dne 15. 11. 1996, *Ch. proti Spojenému království*, č. 22414/93, ze dne 25. 3. 1995, *Q. proti Francii*, č. 18250/91, ze dne 29. 1. 2008, *S. proti Spojenému království*, č. 13229/03, či ze dne 19. 2. 2009, *A. a ostatní proti Spojenému království*, č. 3455/05).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

34. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, jedná se o oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27. 1. 2025, č. j. KRPA-33460-11/ČJ-2025-000022-ZSV, které si žalobce osobně převzal dne 27. 1. 2025.
35. Pro rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) – d) citovaného zákona (k tomu viz níže) a dále, že je naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených skutkových podstat písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce jde o naplnění skutkové podstaty uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které jako podmínku stanoví existenci nebezpečí, že by cizinec mohl nebo mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto ustanovení dále demonstrativně (tedy nikoli vyčerpávajícím způsobem) stanoví některé situace, kdy může být podmínka daného nebezpečí maření naplněna. Pojem *existence nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění* je do značné míry neurčitým právním pojmem a musí být vždy vyložen v konkrétním případě s přihlédnutím k individuálním okolnostem.
36. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že žalobce z Alžírsko vycestoval dne 2. 5. 2023 s cestovním dokladem a ruským turistickým vízem, dne 3. 5. 2023 přicestoval do Moskvy, dle svých slov za turistikou, nicméně po 10 dnech se skupinou dalších krajanů odjel taxíkem do Běloruska; je tedy patrné, že turistické vízum bylo opatřeno pouze účelově a cílem bylo cestovat do schengenského prostoru. V Bělorusku se skupina se žalobcem pomocí mobilního telefonu a GPS vydala přes lesy do Polska, překročila polskou hranici, v Polsku si zajistili převaděče a ten je odvezl do Německa, odtud žalobce odcestoval autobusem do Francie do X, kde pobýval od 1. 6. 2023 do února 2024 a pracoval jako kurýr, přestože nedisponoval pobytovým oprávněním. Poté žalobce vycestoval v únoru 2024 do ČR, dle svých slov za kamarády a proto, že jsou tu dobré podmínky pro život a je tu bezpečno. Dle žalovaného je z toho patrné, jak žalobce pohlíží na dodržování platných právních předpisů, do schengenského prostoru vstoupil mimo oficiální hraniční přechod a po státech schengenského prostoru se pohybuje zcela neoprávněně, od svého příjezdu do ČR, tedy 11 měsíců, nepodnikl žádné kroky k vyřešení svého neoprávněného pobytu, dostavil se dobrovolně až poté, čímž však nemůže zhojit skutečnost, že se minimálně od června 2023 svévolně pohyboval po státech EU, ač k tomu nebyl oprávněn. Místo toho, aby nejprve vyřešil svůj pobyt, navázal v ČR partnerský vztah, který nyní uvádí jako překážku ve vycestování.
37. Z obsahu napadeného rozhodnutí plyne, že na základě shora popsaného jednání žalovaný dovodil existenci nebezpečí, že žalobce by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z jeho jednání je tento úmysl zjevný (což odpovídá jedné ze situací, která je demonstrativně nastíněna přímo v předmětném zákonném ustanovení). Soud s tímto hodnocením souhlasí, považuje jej za dostatečně konkrétní a přezkoumatelné, odpovídající smyslu a účelu daného zákonného ustanovení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

38. Žalovaný nevycházel z pouhé skutečnosti, že žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území ČR, což bylo samo o sobě důvodem, pro který bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Je zřejmé, že samotný neoprávněný pobyt by nebyl ke splnění shora uvedených zákonných podmínek pro zajištění dostačující, přičemž k této skutečnosti musí přistoupit další kvalifikované důvody. Tyto důvody však byly v případě žalobce naplněny, neboť žalobce je osobou, která vědomě a systematicky nerespektuje nejen právní předpisy České republiky, ale též dalších států EU (nejméně Polsko, Německo a Francie), překročil vnější schengenskou hranici mimo hraniční přechod, dále využil též služeb převaděče, ve Francii též neoprávněně pracoval, zcela dle svého uvážení a svévolně se pohybuje po státech schengenského prostoru, aniž by se po řadu měsíců snažil svou pobytovou situaci jakkoli vyřešit. Toto jednání pokračovalo i po jeho příjezdu do ČR, kdy namísto toho, aby žalobce svou situaci intenzivně řešil způsobem odpovídajícím právním předpisům ČR, nepodnikl vůbec žádné kroky k vyřešení své pobytové situace, neplnil své povinnosti na úseku pobytu cizinců, v situaci neoprávněného pobytu navázal v ČR soukromé vazby, kterými nyní argumentuje. K tomu lze doplnit, že žalobce nemá finanční prostředky na pobyt na území ČR, ani na své vycestování. Soud má tak za to, že výše uvedené okolnosti jednání žalobce ve svém souhrnu vzbuzovaly reálnou obavu, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a podmínky pro jeho zajištění tak byly splněny. Uvedená opakovanost resp. délka protiprávního jednání žalobce, které trvalo déle než 1,5 roku, převáží i nad skutečností, že se žalobce ke správnímu orgánu dne 27. 1. 2025 dostavil dobrovolně; dobrovolné dostavení se automaticky neznamená, že by žalobce nemohl být zajištěn. Stejně tak nemůže předmětnou obavu z maření správního vyhoštění vyvrátit skutečnost, že se jedná o první zjištěnou protiprávnost žalobce na území ČR.
39. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že z takového jednání žalobce je dostatečně odůvodněná obava, že se i do budoucna bude chovat protiprávně a bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tedy podmínka ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobce zcela jednoznačně naplněna. Na tom by nic nezměnilo, ani pokud by žalobce uvedl, že dobrovolně vycestuje, neboť na základě jeho předešlého jednání by takové prohlášení nemohlo být považováno za dostatečnou záruku toho, že výkon správního vyhoštění nebude ze strany žalobce mařen.
40. Žalobce dále namítal, že mohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, zejména dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v tomto smyslu považoval rozhodnutí za nesprávné a nepřezkoumatelné.
41. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

42. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 návratové směrnice); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
43. V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38, na které odkázal též žalovaný, se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, dospěl k závěru, že: *„Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č.j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.
44. Soud konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval (zejména na stranách 3-6 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil z jeho výsledku a z provedených lustrací. Vyhodnotil, že by se dle výpovědi žalobce mohl jevit splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

podmínek pro uložení zvláštního opatření jako dostatečné, k tomuto názoru se nepřiklonil. Poukázal totiž na žalobcův předchozí svévolný pohyb po území členských států EU a smluvních států bez patřičného pobytového oprávnění, kdy vstoupil na území mimo hraniční přechod a s vědomím svého protiprávního jednání, svůj neoprávněný pobyt v ČR začal řešit až po 11 měsících, v jeho jednání spatřoval nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR a zmaření správního rozhodnutí o vyhoštění, důvěryhodnost žalobce je oslabena, uložení zvláštních opatření obecně tak považoval za neúčelné. Tedy, zde opět platí, že žalovaný nevycházel z pouhé skutečnosti, že žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu, avšak vzal v úvahu, že žalobce je osobou, která vědomě a systematicky nerespektuje nejen právní předpisy České republiky, ale též dalších států EU (nejméně Polska, Německa a Francie), překročil vnější schengenskou hranici mimo hraniční přechod, dále využil též služeb převaděče, ve Francii též neoprávněně pracoval, zcela dle svého uvážení a svévolně se pohybuje po státech schengenského prostoru, aniž by se po řadu měsíců snažil svou pobytovou situaci jakkoli vyřešit. Toto jednání pokračovalo i po jeho příjezdu do ČR, kdy namísto toho, aby žalobce svou situaci intenzivně řešil způsobem odpovídajícím právním předpisům ČR, nepodnikl vůbec žádné kroky k vyřešení své pobytové situace. Při kumulaci těchto okolností pak soud souhlasí se žalovaným, že objektivně svědčily o hrozbě zmaření realizace správního vyhoštění, a to i přes prohlášení žalobce a jeho přítelkyně, že by žalobce zvláštní opatření dodržoval.

45. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a d) zákona o pobytu cizinců pak žalovaný vedle výše uvedeného zvážil i skutečnost, že žalobce uvedl určitou adresu, kde sdílí společnou domácnost se svou přítelkyní, což žalovaný sice nijak neověřoval, ale ani to nerozporoval a fakticky z toho vycházel. Poukázal též na to, že žalobce tuto adresu nikde nehlásil, žalobce nemá žádný majetek ani nedisponuje finanční hotovostí, tedy ani hotovostí nezbytnou pro vycestování z území. Na základě toho a shora uvedených okolností (viz bod 44) v jejich souhrnu nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce plnil povinnosti mu uložené, není tak žádná záruka, že se na této adrese bude u své přítelkyně skutečně zdržovat a bude zde k zastižení, naopak jednání žalobce vzbuzuje obavu, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude respektovat a bude se mu vyhýbat. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Žalovaný nezpochybňoval, že žalobce se dosud fakticky zdržoval na jím uvedené adrese u přítelkyně, nicméně na základě shora popsanych okolností, kdy žalobce opakovaně a vědomě porušoval právní předpisy České republiky a jiných států Evropské unie, shledal, že předmětná opatření nelze uložit, neboť nelze očekávat, že žalobce bude plnit povinnosti mu uložené a nebude ohrožen výkon správního vyhoštění. Ohledně nenahlášení adresy žalovaný nedovožoval, že by se mělo jednat o nezbytnou podmínku pro možnost uložení zvláštního opatření, nicméně k této skutečnosti přihlédl z hlediska hodnocení přístupu žalobce k plnění jeho povinností na úseku pobytu cizinců, a tedy i hodnocení možnosti uložení zvláštních opatření, čímž nijak nepochybil.
46. Ke zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že žalobce nabídl částku 20 000 Kč a jeho přítelkyně částku 50 000 Kč, kdy dle žalovaného tato částka není adekvátní v souvislosti s protiprávním jednáním cizince a její výše nepokryje náklady spojené se správním vyhoštěním.
47. Podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se finanční záruka skládá ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, v tomto smyslu je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odůvodnění žalovaného správné, pokud uvedl, že nabízená výše záruky tyto náklady nepokryje; žalovaný tím i dostatečně reagoval na návrh žalobce (a jeho přítelkyně) na složení této záruky. Takovými náklady pak jsou zejména náklady na zprostředkování policejní eskorty, náklady na letenku a zpáteční letenku pro eskortu, náklady na jejich ubytování a stravu v daném státě, náklady na letenku cizinci, atd., přičemž žalovaný sdělil, že nabízená částka k tomu nepostačuje. Ostatně, dle žalobního tvrzení to vyslýchající sdělil žalobci již při výslechu.

48. Zákon o pobytu cizinců pak podmínky přijetí záruky blíže nestanoví a ponechává je zcela na správním uvážení policie. Podle shora uvedeného usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 je z hlediska aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování třeba zvážit mj. dosavadní chování cizince a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU, přičemž je třeba vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace. To žalovaný učinil, neboť z hlediska možnosti složení finanční záruky vzal v úvahu nejen nedostatečnou výši částky nabízené žalobcem, ale i předchozí jednání žalobce, které v rozhodnutí popsál (k tomu zejména viz bod 44 výše).
49. Z toho je zřejmé, že nabízená částka 50 000 Kč byla zjevně nižší, než by bylo vůbec možné v případě záruky uvažovat, nemohlo se jednat o částku *ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním*, žádnou vyšší konkrétní částku pak žalobce (resp. ani jeho právní zástupkyně) nespecifikovali, a tedy na ni žalovaný nemohl nijak reagovat. K tomu je třeba uvést, že pokud měl žalobce (jeho právní zástupkyně) nejasnosti ohledně přístupu žalovaného k možnosti složení finanční záruky, mohl k tomu během výslechu položit doplňující dotazy či žádat vysvětlení, takto však žalobce nepostupoval a protokol o výslechu jako správný a úplný podepsal. Lze shrnout, že složení finanční záruky nebylo v daném případě přijatelné, neboť k tomu nebyly splněny obecné podmínky tj. neohrozit zvláštním opatřením výkon vyhoštění žalobce, přičemž výše nabízené záruky ani nepokrývala předpokládané náklady spojené se správním vyhoštěním, což žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil. Nelze tak souhlasit s tím, že by žalovaný možnost složení finanční záruky žalobcem zmařil, naopak to byl sám žalobce, kdo svým předchozím dlouhodobým jednáním v rozporu s právními předpisy tuto alternativu neumožnil.
50. Soud neshledal, že by odůvodnění žalovaného ohledně zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo nedostatečné, žalovaný jednak vycházel ze shora uvedených okolností, které byly pro všechna zvláštní opatření společné (viz bod 44), dále ohledně opatření dle písm. c) poukázal na to, že žalobce nedisponuje financemi na vycestování do Alžírsko a chce i nadále na území setrvat se svou přítelkyní, nechce vycestovat do domovského státu, na základě toho všeho nepovažoval za možné uvedené zvláštní opatření uložit, neboť dobrovolné vycestování žalobce nelze očekávat. Nelze souhlasit s tím, že by žalovaný dezinterpretoval vyjádření žalobce, ten při výslechu uvedl, že má překážku ve vycestování (důvod, který mu znemožňuje vycestovat), tedy svou přítelkyni a její dceru. Takové vyjádření implikuje vnímání žalobce, dle kterého mu uvedené okolnosti brání vycestovat. Žalovaný se tak nedopustil významového posunu, pokud uvedl, že žalobce vycestovat nechce a chce na území setrvat se svou přítelkyní, kdy zvážil i to, že žalobce nemá finance na vycestování. Soud se závěrem žalovaného souhlasí, žalobcovo předešlé jednání neskýtá

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dostatečnou záruku, že bude plnit uložené povinnosti, spíše naopak, je reálná obava, že se za každou cenu bude vyhýbat správnímu orgánu s cílem setrvat na území.

51. Žalovaný v souladu se shora uvedenou judikaturou zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, jeho dosavadní chování a respektování stanovených povinností (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna zejména objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon vyhoštění žalobce. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenásvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon rozhodnutí. Námitka je tak nedůvodná.
52. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval otázkou, zda v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění ve stanovené době trvání zajištění.
53. Podmínka tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění není výslovně zakotvena v zákoně o pobytu cizinců, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice. Tímto ustanovením směrnice podtrhuje význam zákazu svévolného zbavení či omezení svobody [viz čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, či čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda vyhoštění bude alespoň potenciálně možné, jsou-li mu překážky vycestování v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo vyšly-li najevo. V takovém případě je pak povinen tyto překážky předběžně posoudit a vyjádřit se k nim (viz rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, č. 1850/2009 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010-150, či z poslední doby např. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2021, č. j. 10 As 41/2021-29, bod 7). V řízení o zajištění cizince proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti.
54. Ve vztahu k zemi původu se žalovaný ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců zabýval tím, zda v případě žalobce nemohou být dány důvody znemožňující vycestování, avšak takovou situaci neshledal. Vyšel přitom z toho, že Alžírsko je Českou republikou považováno za bezpečnou zemi (tj. dle vyhlášky č. 328/2015 Sb. je považováno za bezpečnou zemi původu – pozn. soudu), přičemž je v poslední době vyhledávaným turistickým cílem. Poukázal na vyjádření žalobce, dle kterého pro případ návratu nemá s tamní vládou žádné problémy, má problémy pouze se svou rodinou, která neakceptuje fakt, že žalobce nevyznává muslimské náboženství. Dále má obavy, že by mohl nastoupit trest odnětí svobody, neboť se vyhnul povinné vojenské Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

službě. Jinak však žalobce uvedl, že v zemi původu není ohrožen na životě, ve vztahu k zemi původu nemá překážku ve vycestování a nic mu tam nehrozí. K tomu soud doplňuje, že žalobce při svém výslechu uvedl, že důvodem jeho vycestování byla skutečnost, že nevyznává muslimskou víru, byl proto v konfliktu s rodinou a s ostatními lidmi, do země původu se může vrátit k sestře, překážkou ve vycestování je pouze jeho přítelkyně a její dcera, s vládou v Alžírsku žalobce problém nemá, není tam ohrožen na životě, nehrozí mu mučení ani držení v otroctví či výkon nucených prací, má tam zaručeno právo na osobní bezpečnost, na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces.

55. Nelze tak souhlasit s tím, že by žalobce při výslechu zmínil obavy z mučení či uvěznění pro dlouhou nepřítomnost v Alžírsku nebo obavy z perzekuce pro svou příslušnost k národnosti Berberů. Nic takového není v protokolu uvedeno, přičemž žalobce ani jeho právní zástupkyně neměli žádné námitky proti tlumočení tlumočnicka, ani neměli žádné námitky k obsahu protokolu (s výjimkou doplnění právní zástupkyně k možnosti přítelkyně složit finanční záruku), nežádali změny ani doplnění a protokol jako správný a úplný oba podepsali. Nelze proto nyní argumentovat tím, že protokol je neúplný, žalobce a jeho zástupkyně mohli své námitky uplatnit při výslechu. Soud pak ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž žalobce nic podobného správnímu orgánu nesdělil a žalovaný se s tím nemohl vypořádat. S ohledem na to neshledal soud důvod provádět k důkazu zvukový záznam z výslechu žalobce.
56. Pokud jde o tvrzenou obavu z uvěznění kvůli nenastoupení do armády, poukazuje soud na ustálenou judikaturu, dle které branná povinnost a výkon vojenské služby představuje základní státoobčanskou povinnost a není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani v případě, kdyby byl spojen s rizikem povolání do bojových akcí ve válečném konfliktu nebo s hrozbou trestní sankce za nenastoupení vojenské služby (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení téhož soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39). Taková obava tak nemůže představovat ani překážku resp. důvod znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť pojem skutečného nebezpečí je podmnožinou pojmu mezinárodní ochrana.
57. Žalobce pak ohledně pití alkoholu při výslechu uvedl: *Pokud bych pil na veřejnosti alkohol, tak mě policie může zavřít a mučit.* Jedná se o zcela nekonkrétní a hypotetické (podmíněné) tvrzení, žalobce nijak nevyjádřil úmysl, že chce v zemi původu požívat alkohol na veřejnosti, ani netvrdil, že by už tak učinil. Nelze tak dospět k závěru, že by se mohlo jednat o potenciální překážku ve vycestování.
58. Ohledně muslimské víry (jejího nevyznávání) žalobce výslovně uvedl, že s vládou žádné problémy neměl, zmínil pouze zcela obecně konflikty (blíže neurčené) s rodinou či jinými lidmi, vyloučil však, že by byl ohrožen jeho život, hrozilo mu mučení či podobné zacházení. Ani takové tvrzení tudíž nelze považovat za důvod, který by mohl naplňovat parametry hrozby skutečného nebezpečí.
59. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2022 č.j. 6 Azs 59/2021-27: *„Primárním zdrojem poznatků žalované o skutečnostech, pro něž by nemuselo být možné vykonat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, jsou zpravidla tvrzení samotného cizince. Rozhodnutí o zajištění totiž musí být vydáno velmi rychle (zpravidla do 48 hodin, na něž*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

lze cizince zajistit podle § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, srov. bod 26 usnesení č. j. 7 As 79/2010 - 150). Žalovaná tudíž nemá obecně dostatek času, aby z vlastní iniciativy zjišťovala informace o zemi původu cizince, či si dokonce již před vydáním rozhodnutí o zajištění vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince (§ 120a zákona o pobytu cizinců). Při rozhodování o zajištění cizince žalovaná posuzuje možné překážky vycestování toliko předběžně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. května 2016 č. j. 5 Azs 5/2016 - 51). Teprve je-li dána určitá míra pravděpodobnosti, že mohou existovat určité překážky vycestování, je povinna vyžádat si závazné stanovisko Ministerstva vnitra ještě před zajištěním cizince za účelem správního vyhoštění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. října 2019, č. j. 8 Azs 55/2019 - 34).“

60. V rozsudcích ze dne 13. 5. 2016 č. j. 5 Azs 228/2015 - 63, nebo ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 384/2019 - 23, bod [15], pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění“. V rozsudku ze dne 2. 2. 2022 č. j. 6 Azs 98/2021-38 pak NSS dovodil, že závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010 – 150 nelze vykládat tak, že by při jakýchkoli (byť sebemenších) pochybnostech o možných překážkách vycestování cizince byl správní orgán vždy povinen vyžádat si před vydáním rozhodnutí o zajištění cizince závazné stanovisko Ministerstva vnitra o realizovatelnosti správního vyhoštění. Taková povinnost je dána pouze tehdy, je-li před vydáním rozhodnutí o zajištění správnímu orgánu zřejmé, že by v dané věci důvody znemožňující vycestování mohly být dány. Správní orgán je oprávněn sám provést předběžné posouzení takových překážek, a pouze dojde-li k závěru, že mohou s určitou mírou pravděpodobnosti existovat, je povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění.
61. Soud má za to, že postup žalovaného v dané věci je v souladu se shora uvedenou judikaturou, žalovaný na základě tvrzení žalobce předběžně posoudil, že překážky ve vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců zde nejsou dány, s čímž se soud ztotožňuje, nebyl tak ani povinen vyžádat si závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, pro účely řízení o zajištění žalobce se s uvedenými otázkami vypořádal dostatečně.
62. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval dopady do soukromého a rodinného života žalobce, a to jako možné překážky správního vyhoštění. V první řadě posoudil, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy nelze konstatovat, že by měl řádně doložený trvalý partnerský vztah se svou přítelkyní, a to s ohledem na jeho délku, kdy vztah sám trvá od dubna 2024 a společné soužití od září 2024, nejde tak o dlouhodobý vztah obdobný vztahu partnerskému, v jednání žalobce spatřoval i účelovost. S tímto závěrem soud souhlasí, lze poukázat na judikaturu NSS, který v rozhodnutí ze dne 17. 9. 2015 č. j. 4 Azs 151/2015-35 konstatoval: „(T)rvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládaného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. (...) Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona přidává k této základní „trvalosti“ obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti.“ K tomu srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2019 č.j. 5 A 90/2016-45. Z výše uvedeného je patrné, že žalobce přicestoval do ČR v únoru 2024, s přítelkyní se seznámil v dubnu 2024, neznají se tedy ani jeden rok, jejich společné soužití v době vydání napadeného rozhodnutí netrvalo ani pět měsíců. V rozhodnutí o zajištění nemá žalovaný dostatečný prostor hodnotit, zda mohly být naplněny parametry trvalého partnerského vztahu dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale z hlediska předběžného hodnocení takového vztahu jako případné překážky ve vyhoštění lze souhlasit se žalovaným, že se o takový vztah s ohledem na jeho krátkodobost jednat nemůže. Pokud jde o nezletilou, žalobce zcela zjevně nesplňuje žádnou kategorii rodinného příslušníka občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců, žalovanému to ani netvrdil a ani v žalobě nespecifikoval, do které z příslušných kategorií by žalobce měl spadat a z jakých důvodů, soud se tak blíže k této námitce nemůže vyjádřit.

63. Pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života (z hlediska případné kolize s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), žalovaný uvedl, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění ve stanovené době trvání zajištění. Dle žalovaného žalobce dne 27. 1. 2025 při svém výslechu uvedl jako překážku ve vycestování svou přítelkyni a její dceru, dále žalovaný konstatoval, že žalobce je svobodný a bezdětný, jeho rodina žije v zemi původu, žalobce je v kontaktu se svou sestrou, ke které se může vrátit, v ČR o nikoho nepečuje ani nemá k nikomu vyživovací povinnost, nemá zde žádné příbuzné, závazky, pohledávky, majetek ani jiné vazby. Pokud jde o vztah s přítelkyní, přihlédl k tomu, že spolu začali bydlet po pětiměsíční známosti, do zahájení řízení spolu bydleli pouze pět měsíců, manželství neuzavřeli, navíc žalobce navázal a budoval vztah v době svého neoprávněného pobytu. Na tomto základě žalovaný dospěl k závěru, že nic nenásvědčuje tomu, že by výkon správního vyhoštění nemohl být realizován, s čímž se soud ztotožňuje.
64. Jak je patrné z výše uvedeného, žalovaný reagoval na sdělenou překážku ve vyhoštění spočívající v soužití s přítelkyní a s její nezletilou dcerou, kdy zohlednil velmi krátkou dobu trvání takového vztahu, a dále i to, že žalobce nemá nezletilou v péči ani k ní nemá vyživovací povinnost. Soud k tomu doplňuje, že žalobce netvrdil žádné výjimečné okolnosti, pro které by bylo možné se domnívat, že může být dána překážka ve správním vyhoštění, např. určitou formu závislosti jeho přítelkyně či nezletilé na jeho osobě, zdravotní důvody a jiné. V této souvislosti je třeba připomenout, že v řízení o správním vyhoštění je primární povinností cizince uvést Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správnímu orgánu dostatečně konkrétní okolnosti jeho soukromého a rodinného života, přičemž není úkolem žalovaného, aby je zjišťoval z úřední povinnosti. Žalobce k soužití s přítelkyní a její dcerou uvedl kromě doby trvání pouze to, že se o něj přítelkyně stará a plánují brzy svatbu, on miluje přítelkyni a také její dceru. Je nutné připomenout, že podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení, nepředchází mu tedy zvláštní správní řízení o zajištění žalobce, ve kterém by mohlo být provedeno rozsáhlejší dokazování (např. výslech přítelkyně či nezletilé), žalovaný nepochybil, pokud vycházel pouze z protokolu o výsledku žalobce, neboť žalobce měl možnost při něm uvést všechny podstatné okolnosti, a to i z hlediska jeho soukromého a rodinného života.

65. S ohledem na to neprováděl soud k důkazu čestné prohlášení přítelkyně žalobce ze dne 31. 1. 2025; žalobce jednak neuvedl, co by měl soud z tohoto čestného prohlášení zjistit, ani neuvedl žádné další podstatné okolnosti soukromého života žalobce, které při výslechu nezazněly, žalobce měl možnost při výslechu uvést skutečnosti, které považoval za relevantní. Soud pak ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
66. Z protokolu o výsledku pak neplyne, že by vyslyšající přistupoval k žalobci jakkoli zaujatě či paušalizovaně, žalobce ani jeho právní zástupkyně pak k protokolu neuplatnili žádné námítky a nechtěli nic změnit či doplnit. Soud pak ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. S ohledem na to neshledal soud důvod provádět k důkazu ani zvukový záznam z výslechu žalobce.
67. Soud konstatuje, že otázka dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života musí být řešena především v rozhodnutí o správním vyhoštění, které v případě žalobce dosud vydáno nebylo, v řízení o zajištění cizince pak není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Těmto požadavkům žalovaný dostal a v případě žalobce ani z hlediska jeho soukromého a rodinného života nenasevědčovalo nic tomu, že by správní vyhoštění nemohlo být realizováno. Překážkou správního vyhoštění může být pouze zásah nepřiměřený, přičemž na základě skutečností známých žalovanému, kdy žalobce nebyl otcem nezletilé, ani jí neměl v péči či neměl k ní vyživovací povinnosti, nebyla zde žádná forma závislosti, znali se pouhých pár měsíců, což platí i o jeho přítelkyni, žalovaný neměl důvod se domnívat, že by to mělo být překážkou správního vyhoštění žalobce. Je rovněž nutné aprobovat úvahu žalovaného, který akcentoval budování vztahu v době vědomého neoprávněného pobytu žalobce, neboť dle konstantní judikatury NSS se o nepřiměřený zásah nebude jednat v případě, že cizinec svůj soukromý život budoval za situace, kdy pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a kdy věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý; takové okolnosti legitimizují eventuální zásah do soukromého života cizince, jak potvrzují rozsudky ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 86/2017 - 28 a ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 Azs 231/2016 - 29, resp. k závěru o tom, že je zásah do soukromého a rodinného života cizince za těchto okolností nepřiměřený, lze dospět zcela výjimečně. Nejvyšší správní soud tuto problematiku shrnul v právní větě k rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31: *„Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat“. Žalobce však žádné mimořádné okolnosti v daném případě netvrdil.

68. Rozhodnutí o zajištění pak je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený. Jak již soud uvedl výše, soužití žalobce s přítelkyní a s její dcerou trvá pouhých pár měsíců, přičemž nebyla tvrzena žádná forma závislosti nebo jiné mimořádné důvody, pro které by se zajištění žalobce jevilo s ohledem na jeho přítelkyni a její dceru jako nepřiměřené.
69. Dle judikatury NSS při odůvodnění stanovené doby zajištění je nutné uvést, *„jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)“* (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018 - 28). Z rozsudku č. j. 1 As 93/2011 - 79 se dále podává, že je tu *„potřeba řádného odůvodnění doby zajištění nebo jeho prodloužení podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tím spíše, že její stanovení je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale také další meze vlastní pro výkon veřejné správy v právním státě jako zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, princip proporcionality, rovnosti a další.“* (obdobně viz též rozsudek ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014 - 20). Soud v takových případech přezkoumává, zda správní orgán meze správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (§ 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.).
70. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, komplexně popsal postup, který je nutný k výkonu správního vyhoštění učinit (zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje se státem Vietnam o vzetí zpět cizince). Zároveň žalovaný uvedl, že doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů či týdnů. Žalovaný zde uvedl nesprávný stát tj. Vietnam, z kontextu je však zcela zřejmé, že jde o zjevnou nesprávnost, neboť žalobce pochází z Alžírsko; soud tak shledal, že tato zjevná nesprávnost nemá vliv na zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Stanovená doba zajištění je v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. K tomu soud poznamenává, že se jedná o odhad budoucích nezbytných kroků,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

kdy žalovaný stěží může být z hlediska časové specifikace jednotlivých kroků konkrétnější.

71. Smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci, k zajištění pak lze přistoupit i v situaci, kdy řízení o správním vyhoštění bylo zatím pouze zahájeno a nebylo v něm dosud rozhodnuto. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda vyhoštění bude alespoň potenciálně možné, v řízení o zajištění cizince není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Žalovaný takto postupoval, dostatečně odůvodnil, že realizace správního vyhoštění ve stanovené době zajištění je potenciálně možná, což soud odůvodnil výše. Z hlediska doby trvání zajištění ve vztahu k řízení o správním vyhoštění tedy žalovaný nijak nepochybil.
72. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
73. Soud neprováděl k důkazu listiny připojené k žalobě, které jsou součástí správního spisu, neboť obsah správního spisu v soudním řízení správním není třeba dokazovat.
74. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
75. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. února 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.